

واژه «شفاعت» در فرهنگ قرآن به چه معنا است؟

واژه «شفاعت» در قرآن کریم با ترکیب‌های مختلف؛ مانند «الشفاعة»، «شفاعة» و «شفاعتهم» سیزده بار مورد استفاده قرار گرفته است. «شفع»، در لغت به معنای منضم کردن چیزی به چیزی دیگر است.

واژه «شفاعت» در قرآن کریم با ترکیب‌های مختلف؛ مانند «الشفاعة»، «شفاعة» و «شفاعتهم» سیزده بار مورد استفاده قرار گرفته است. «شفع»، در لغت به معنای منضم کردن چیزی به چیزی دیگر است.

به گزارش خبرگزاری مهر واژه «شفاعت» در قرآن کریم با ترکیب‌های مختلف؛ مانند «الشفاعة»، «شفاعة» و «شفاعتهم» سیزده بار مورد استفاده قرار گرفته است. آنچه در هر سیزده مورد تکرار آن در قرآن آمده، تنها به فتح «شین» است. همچنین حدود سی واژگان از ریشه «شفع» در قرآن وجود دارد.

«شفع»، در لغت به معنای منضم کردن چیزی به چیزی دیگر است. و «شفاعت»، ضمیمه شدن فردی به فرد دیگری است برای کمک گرفتن از وی. شفاعت عمدتاً در جایی به کار می‌رود که کسی که از مقام بالاتری برخوردار باشد ضمیمه به فردی می‌شود که مقامش پایین‌تر از او است. [۱]

از همین معنا سرچشمه می‌گیرد معنای اصطلاحی آن در فرهنگ قرآن؛ یعنی شفاعت در اصطلاح، واسطه شدن یک فرد میان خداوند و مخلوق برای رساندن خیر یا دفع شر. و همین است معنای شفاعت در قیامت: «لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ اتَّخَذَ عِندَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا». [۲] از شفاعت بی‌نصیب‌اند، مگر آن کس که با خدای رحمان پیمانی بسته باشد.

«لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ»؛ [۳] در آن روز، شفاعت هیچ کس سودی نمی‌بخشد، جز کسی که خداوند رحمان به او اجازه داده، و به گفتار او راضی است. البته دهخدا به نقل از ناظم الاطباء، شفا

.....

[۱] راغب اصفهانی، حسین بن محمد، المعت به کسر شین را به معنای همدیگر را طلب شفعه کردن، نقل کرده است. [۴]
فردات فی غریب القرآن، ص ۴۵۷، دمشق، بیروت، دارالعلم، الدار الشامیه، ۱۴۱۲ ق. «الشَّفَع ضَمَّ شَيْءٍ إِلَى مِثْلِهِ». و الشَّفَاعَةُ: الانضمام إلى آخر ناصراً له و سائلاً عنه، و أكثر ما يستعمل في انضمام من هو أعلى حرمة و مرتبة إلى من هو أدنى. و منه: الشَّفَاعَةُ فِي الْقِيَامَةِ.

[۲]. مریم، ۸۷.

[۳]. طه، ۱۰۹.

[۴]. دهخدا، علی اکبر، لغت‌نامه، واژه «شفاعة».

منبع: اسلام کوئست